1 Ioan - Comentarii W. McDonald

Temelia doctrinară a fiecărei părtaşii adevărate este Persoana Domnului Isus Cristos. Nu poate exista părtăşie adevărată cu cei care susţin concepţii greşite cu privire la El. Primele două versete ne vorbesc despre eternitatea Sa şi despre realitatea întrupării Sale. Acelaşi care a existat din veşnicia veşniciilor cu Dumnezeu Tatăl S-a coborât în lumea noastră, ca Om adevărat. Realitatea întrupării Sale este indicată şi prin faptul că apostolii L-au auzit, L-au văzut cu ochii lor, au meditat la El, cu privirile aţintite asupra Sa şi realmente L-au pipăit cu mâinile lor. Cuvântul vieţii nu a fost doar o iluzie trecătoare, ci a fost o Persoană reală, într-un trup de carne.

Versetul doi confirmă că Cel care era cu Tatăl, pe care Ioan îl numeşte viaţa veşnică, S-a întrupat şi a locuit printre noi, fiind văzut de apostoli.

Rândurile de mai jos, scrise de un autor anonim, arată implicaţiile practice ale acestor două versete în vieţile noastre:

„Sunt bucuros că cunoştinţele mele despre viaţa veşnică nu sunt clădite pe speculaţiile filozofilor, nici chiar pe cele ale teologilor, ci pe mărturia de netăgăduit a celor care L-au auzit, L-au văzut, L-au privit în faţă şi L-au pipăit pe Cel în care S-a întrupat EL. Nu a fost doar un vis frumos, ci un fapt real, solid, observat cu toată atenţia, un fapt consemnat cu acurateţe.”

Apostolii nu au ţinut ascunsă această veste minunată, după cum nici noi nu trebuie s-o ţinem ascunsă. Ei şi-au dat seama că baza oricărei părtaşii se găseşte aici şi astfel au vestit această realitate, fără plată şi deplin. Toţi cei care primesc mărturia apostolilor au părtăşia cu Tatăl şi cu Fiul Său, Isus Cristos, precum şi cu apostolii şi cu toţi ceilalţi credincioşi. Ce minunat că păcătoşit vinovaţi au putut fi aduşi la părtăşie cu Dumnezeu Tatăl şi cu Fiul Său Isus Cristos! Şi totuşi, oricât de neverosimil s-ar părea, acesta este adevărul pe care ni-l prezintă aceste versete.

Fiul Său Isus Cristos. Isus şi Cristos sunt una şi aceeaşi Persoană iar Persoana aceea este Fiul lui Dumnezeu. Isus este numele ce I s-a dat la naştere, descriind, prin urmare, umanitatea Sa desăvârşită. Cristos este numele care-L descrie ca fiind Unsul lui Dumnezeu, Mesia. Prin urmare, în numele Isus Cristos noi avem o mărturie a umanităţii Sale şi a dumnezeirii Sale. Isus Cristos este însuşi Dumnezeu, în sensul cel mai adevărat şi însuşi Om în sensul cel mai adevărat

Întrebarea care se ridică în acest punct este: „De ce scrie Ioan astfel pe tema părtăşiei?" Răspunsul: „Pentru ca bucuria noastră să fie deplină." Ioan şi-a dat seama că lumea nu este capabilă de a-i da inimii o bucurie adevărată şi trainică. Bucuria aceasta poate veni doar prin intermediul relaţiei corecte cu Dumnezeu. Când cineva este în părtăşie cu Dumnezeu şi cu Domnul Isus, el are o bucurie adâncă, ce nu poate fi tulburată de împrejurările omeneşti. Cum s-a exprimat poetul: „Izvorul tuturor cântărilor noastre se află sus în ceruri."

Părtăşia descrie o situaţie în care două sau mai multe persoane împărtăşesc lucruri în comun. Este o comuniune sau un parteneriat. Ioan îşi asumă acum sarcina de a-şi instrui cititorii cu privire la condiţiile care trebuie îndeplinite pentru a avea părtăşie cu Dumnezeu. Făcând astfel, el apelează la învăţăturile Domnului Isus Cristos, date pe când se afla aici jos, pe pământ. Deşi Dumnezeu nu este citat ca Unul care ar fi rostit textual aceste cuvinte, suma şi substanţa învăţăturii Sale a constat în faptul că Dumnezeu este lumină şi în El nu este întuneric deloc. Prin aceasta El a vrut să spună că Dumnezeu este absolut sfânt, absolut neprihănit şi absolut curat. Dumnezeu nu poate privi cu bunăvoinţă asupra nici unei forme de păcat. Nimic nu-I este ascuns Lui, ci „toate lucrurile sunt goale şi dezvelite înaintea ochilor Celui cu care avem de a face" (Evrei 4:13).

De aici decurge că pentru ca cineva să fie în părtăşie cu Dumnezeu, nu poate ascunde nici un păcat. Lumina şi întunericul nu pot coexista în viaţa cuiva, după cum ele nu pot coexista într-o încăpere. Dacă cineva umblă în întuneric, nu se află într-o stare de părtăşie cu Dumnezeu. Omul care spune că are părtăşie cu El şi umblă, în mod obişnuit, în întuneric, nu a fost mântuit niciodată.

Pe de altă parte, dacă cineva umblă în lumină, poate avea părtăşie cu Domnul Isus şi cu fraţii şi surorile sale de credinţă, în ce-l priveşte pe Ioan, în baza învăţăturii din acest pasaj, omul acela este membru ai familiei lui Dumnezeu. Dacă este în întuneric, nu are nimic în comun cu Dumnezeu, pentru că în Dumnezeu nu este nici un întuneric. Cei care umblă în lumină, adică cei ce sunt creştini, au părtăşie unii cu alţii şi sângele lui Isus Cristos în permanenţă îi curăţă de orice păcat. Toată iertarea lui Dumnezeu se bazează pe sângele Fiului Său care a fost vărsat la Calvar. Sângele acela I-a asigurat lui Dumnezeu baza neprihănită şi dreaptă de pe care să poată ierta păcatele şi astfel, după cum cântăm noi acum: „sângele nu-şi va mai pierde puterea." Sângele lui Isus Cristos are eficacitatea durabilă ca să ne curăţească. Desigur, credincioşii trebuie să mărturisească, înainte de a primi iertarea, dar Ioan se ocupă de asta în versetul 9.

Apoi părtăşia cu Dumnezeu reclamă ca noi să recunoaştem adevărul cu privire la noi înşine. De pildă, a nega faptul că avem o natură păcătoasă ar însemna să ne înşelăm singuri şi să fim nesinceri. Observaţi că Ioan face distincţie între păcat (versetul 8) şi păcate (versetul 9).

Păcatul se referă la natura noastră rea şi stricată.

Păcatele se referă la relele pe care le-am comis. De fapt, ceea ce suntem este cu mult mai grav şi mai rău decât tot ce am făcut vreodată. Dar, slavă Domnului, Cristos a murit pentru păcatul nostru şi pentru păcatele noastre.

Convertirea nu înseamnă eradicarea naturii păcătului. Ci implantarea unei noi naturi, divine, înzestrată cu puterea de a trăi o viaţă de biruinţă asupra păcatului ce locuieşte în noi.

Pentru ca noi să umblăm zi de zi în părtăşie cu Dumnezeu şi cu fraţii şi surorile noastre de credinţă, trebuie să ne mărturisim păcatele noastre: păcatele de comisiune, păcatele de omisiune, păcatele comise cu gândul, păcatele comise cu fapta, păcatele ascunse şi păcatele comise în public. Trebuie să le târâm afară, expunându-le în faţa lui Dumnezeu, spunându-le pe nume, situându-ne apoi de partea lui Dumnezeu, împotrivindu-ne lor, şi apoi lăsându-ne de ele. Da, mărturisirea adevărată presupune lepădarea, lăsarea de păcatele respective: „Cine îşi ascunde fărădelegile nu prosperă, dar cine le mărturiseşte şi se lasă de ele capătă îndurare" (Proverbe 28:13).

Când procedăm astfel, putem pretinde făgăduinţa conform căreia Dumnezeu este credincios şi drept să ierte. El este credincios în sensul că a promis că va ierta şi Se va ţine de promisiune. El este drept să ierte pentru că a găsit o temelie dreaptă pentru iertare prin lucrarea înlocuitoare a Domnului Isus pe cruce. Şi El nu numai că ne garantează că ne va ierta, ci şi că ne va curaţi de orice nelegiuire.

Iertarea de care vorbeşte Ioan aici este cea părintească, nu judiciară. Iertarea judiciară înseamnă iertarea de pedeapsa păcatelor, pe care păcătosul o primeşte când crede în Domnul Isus Cristos. Se numeşte judiciară pentru că este acordată de Dumnezeu în calitatea Sa de Judecător. Dar ce se întâmplă cu păcatele comise de cineva după convertirea sa? În ce priveşte pedeapsa, preţul a fost deja achitat de Domnul Isus pe crucea Golgotei. Dar în ce priveşte în părtăşia în cadrul familiei lui Dumnezeu, sfântul care păcătuieşte are nevoie de iertarea părintească, adică iertarea Tatălui Său, pe care o obţine mărturisindu-şi păcatul. De iertarea judiciară avem nevoie o singură dată. Prin asta se rezolvă problema achitării plăţii pentru toate păcatele noastre - trecute, prezente şi viitoare. Dar de iertarea părintească avem nevoie pe tot parcursul vieţii noastre de credinţă.

Când ne mărturisim păcatele, trebuie să credem, pe baza autorităţii cuvântului lui Dumnezeu, că El ne iartă. Iar fiindcă El ne iartă, şi noi trebuie să ne iertăm pe noi înşine.

În fine, pentru a fi în părtăşie cu Dumnezeu, nu avem voie să spunem că nu am săvârşit nici un păcat. Dumnezeu a afirmat de repetate ori în cuvântul Său că fiecare din noi a păcătuit. A nega acest adevăr înseamnă a-L face pe Dumnezeu mincinos. Ar fi o contrazicere pe faţă a cuvântului Său şi o completă tăgăduire a motivului pentru care a venit Domnul Isus să sufere, să-Şi verse sângele şi să moară.

Astfel observăm că părtăşia cu Dumnezeu nu reclamă o viaţă de totală ne-păcătoşenie, dar reclamă ca toate păcatele noastre să fie scoase la lumina prezenţei Sale, să fie mărturisite şi iertate. înseamnă că trebuie să fim absolut sinceri şi oneşti cu privire la condiţia noastră; să nu existe nici un pic de făţărnicie sau încercare de a ascunde ceea ce suntem în realitate.

Ioan ne oferă standardul desăvârşit al lui Dumnezeu pentru copiii Săi şi calea de scăpare pe care ne-a asigurat-o El, în dragostea Sa pentru noi, în cazurile în care greşim.

Termenul copilaşi se referă la toţi membrii familiei lui Dumnezeu. Apoi este prezentat standardul de perfecţiune al lui Dumnezeu, în cuvintele: Vă scriu aceste lucruri ca să nu păcătuiţi. Întrucât Dumnezeu este perfect, norma Sa pentru copiii Lui este una de perfecţiune absolută. El n-ar mai fi Dumnezeu dacă ar fi spus: „Vă scriu lucrurile acestea pentru ca să păcătuiţi cât mai puţin." Dumnezeu nu poate tolera păcatul nici câtuşi de puţin. În consecinţă, El aşează înaintea noastră perfecţiunea ca ţel spre care să năzuim. Domnul Isus a procedat la fel în cazul femeii prinse în actul adulterului, când a spus: „Nici Eu nu te condamn. Du-te şi nu mai păcătui."

În acelaşi timp, Dumnezeu cunoaşte structura noastră, modul în care suntem alcătuiţi. El îşi aduce aminte că suntem ţărână şi astfel, în dragostea Sa, ne-a asigurat o cale de scăpare în cazul eşecului, exprimată prin cuvintele: „Dacă păcătuieşte cineva, avem un Avocat la Tatăl, pe Isus Cristos Cel neprihănit." Avocatul este cel care ia partea cuiva în situaţii strâmtorate, venind în ajutorul acelei persoane. Este exact ceea ce face Domnul Isus pentru noi când păcătuim. Imediat vine în ajutorul nostru, pentru a ne repune în părtăşie cu El însuşi. Observaţi că nu se spune: „Dacă cineva îşi mărturiseşte păcatele...." Ca Avocat al nostru, Domnul caută să ne aducă la poziţia în care noi într-adevăr să ne mărturisim şi să ne lăsăm de păcatele noastre.

Este în versetul acesta un lucru minunat, pe care nu trebuie să-l pierdem din vedere. Ni se spune: „Şi dacă păcătuieşte cineva, avem un Avocat la Tatăl." Nu se spune: la Dumnezeu, ci la Tatăl. Cu alte cuvinte, El rămâne Tatăl nostru chiar şi când păcătuim. Asta ne aminteşte de binecuvântatul adevăr, potrivit căruia deşi păcatul în viaţa unui credincios întrerupe părtăşia, nu întrerupe relaţia, raporturile sale cu Tatăl. Când cineva se naşte din nou, el devine copil al lui Dumnezeu. Din acei moment Dumnezeu este Tatăl lui şi nimic nu va putea afecta relaţia aceea. O caracteristică a naşterii este faptul că ea nu se mai poate desface, nu se mai poate anula. Un fiu poate să aducă ocară tatălui său, dar va rămâne fiul său, în virtutea faptului că s-a născut din acest tată.

Observaţi că Avocatul nostru este Isus Cristos Cel neprihănit. Este bine să avem un Apărător neprihănit (drept). Când Satan aduce vreo pâră împotriva unui credincios, Domnul Isus poate să arate cu degetul lucrarea isprăvită de la Calvar, spunând: „Trece asta în contul Meu."

Dar Domnul Isus nu este doar Avocatul nostru, ci şi ispăşirea pentru păcatele noastre. Asta înseamnă că prin faptul că a murit pentru noi, El ne-a eliberat de vinovăţia păcatelor noastre şi ne-a readus la Dumnezeu, asigurând satisfacerea trebuincioasă a cerinţelor neprihănirii şi înlăturând orice barieră din calea părtăşiei. Dumnezeu îşi poate arăta îndurarea faţă de noi datorită faptului că Cristos a satisfăcut cerinţele justiţiei. Arareori se întâmplă ca un avocat să achite din buzunarul său suma cerută pentru păcatele clientului său. Or, Domnul nostru exact asta a făcut. Dar, ceea ce e şi mai remarcabil este faptul că a plătit pentru ele prin jertfirea Sa personală.

Ioan adaugă că El este jertfa întru totul capabilă să satisfacă cerinţele justiţiei nu numai pentru ale noastre, ci şi pentru ale lumii întregi. Asta nu înseamnă că întreaga lume este mântuită, ci doar că lucrarea Domnului Isus are o valoare suficienta pentru a mântui toată lumea, dar devine eficienta pentru a-i mântui doar pe cei care realmente îşi pun încrederea în El. Tocmai pentru faptul că lucrarea Sa este suficientă pentru toţi oamenii poate fi oferită evanghelia întregii lumi. Dar dacă toţi oamenii ar fi mântuiţi automat, n-ar mai fi nevoie să li se predice evanghelia.

Este interesant că inscripţia aşezată deasupra Domnului Isus pe cruce a fost scrisă în ebraică - limba poporului ales al lui Dumnezeu - şi în greacă şi în latină, limbile principale de circulaţie în toată lumea cunoscută la acea vreme. Astfel s-a vestit lumii întregi că Isus Cristos este un Mântuitor suficient pentru toţi oamenii de pretutindeni.

Ioan se pregăteşte acum să enumere semnele distinctive ale celor care se află în cadrul părtăşiei creştine. Primul semn este ascultarea. Noi putem avea asigurarea faptului că suntem în părtăşie cu Dumnezeu dacă viaţa noastră este caracterizată de o dorinţă plină de iubire de a face voia Lui. Versetele acestea sunt îndreptate negreşit asupra gnosticilor, care pretindeau că dispun de cunoştinţe superioare cu privire la Dumnezeu, dar nu prea manifestau vreun interes faţă de păzirea poruncilor Domnului. Ioan arată că o atare cunoaştere este searbădă şi lipsită de valoare.

Ioan descrie ascultarea credinciosului în cele trei aspecte principale:

1. păzirea poruncilor Sale (versetul 3);

2. păzirea cuvântului Său (versetul 5);

3. umblarea după cum a umblat El (versetul 6).

Asistăm astfel la o progresie clară în gândire. A păzi poruncile Sale înseamnă a asculta de învăţăturile Domnului Isus aşa cum se găsesc acestea în Noul Testament. A păzi cuvântul Lui înseamnă nu doar ascultarea de ceea ce este scris, ci şi dorinţa de a face ceea ce ştim că-I este plăcut Lui. A umbla cum a umblat El este expresia deplină a normei prescrise de Dumnezeu pentru copiii Lui; înseamnă a trăi cum a trăit Isus.

Ioan nu lasă să se înţeleagă că viaţa creştină s-ar compune dintr-o ascultare impecabilă de voia lui Dumnezeu, ci, mai degrabă, că creştinul va dori în mod obişnuit să păzească poruncile Lui şi să facă acele lucruri care-I sunt plăcute Lui. Ioan priveşte aici linia generală a vieţii cuiva. Dacă cineva spune că îl cunoaşte pe Dumnezeu, dar nu păzeşte poruncile Lui, atunci e limpede că nu spune adevărul.

Pe de altă parte, când păzim cuvântul Lui, dragostea lui Dumnezeu este desăvârşită în noi. Dragostea lui Dumnezeu nu se referă la dragostea noastră pentru Dumnezeu, ci, mai degrabă, la dragostea Lui pentru noi. Gândul care se desprinde de aici este că dragostea lui Dumnezeu faţă de noi şi-a atins ţelul atunci când păzim cuvântul Lui. Şi-a realizat scopul şi a ajuns la punctul final, producând ascultarea de El.

Prin urmare, oricine spune că rămâne în El trebuie să umble şi el cum a umblat Domnul Isus. Viaţa Lui, aşa cum ne este înfăţişată în evangheliі, este modelul nostru de urmat, îndrumarul nostru. Dar nu este o viaţă pe care s-o putem trăi în virtutea propriilor noastre energii şi forţe, ci ea poate fi trăită numai în puterea Duhului Sfânt. Nouă ne revine responsabilitatea de a-I preda Lui viaţa noastră în întregime şi fără rezerve, permiţându-I să-Şi trăiască viaţa în noi şi prin noi.

Un alt semn distinctiv al credincioşilor adevăraţi este dragostea pentru fraţi. Ioan spune că asta nu e o nouă poruncă pe care o prezintă el, ci o poruncă veche pe care au avut-o ei de la început. Cu alte cuvinte. Domnul Isus Şi-a învăţat ucenicii să se iubească unii pe alţii încă de la începutul slujbei Sale pământeşti.

Gnosticii mereu făceau paradă de învăţăturile lor, prezentându-le ca fiind noi. Dar apostolul îşi îndeamnă cititorii să pună toate lucrurile la încercare în lumina învăţăturii Domnului Isus pe care ne-a predat-o când a trăit pe pământ. Există întotdeauna pericolul de a ne îndepărta de la ceea ce era la început (textul critic omite al doilea „de la început"). Ioan spune: „întoarceţi-vă la început şi veţi şti ce este adevărat.”

Dar această poruncă nu este doar o poruncă veche, ci, într-o anumită privinţă, este şi nouă. Când Domnul Isus S-a aflat pe pământ, El nu numai că Şi-a învăţat ucenicii să se iubească unii pe alţii, dar le-a dat o pildă vie de urmat cu privire la învăţătura Sa. Viaţa Lui a fost caracterizată de dragoste pentru alţii. Porunca a fost astfel adevărată în El când S-a aflat El aici jos, pe pământ. Dar acum există şi un sens în care vechea poruncă este nouă. În cadrul actualei dispensaţii, e adevărată nu doar în Domnul Isus, ci şi în credincioşi. Creştinii aceştia fuseseră cândva nişte păgâni, care trăiau cuprinşi de ură şi patimi. Dar acum ei exemplificau şi întruchipau măreaţa lege a dragostei în însăşi viaţa pe care o trăiau.

Astfel întunericul se împrăştie ori de câte ori oamenii primesc lumina evangheliei, întunericul nu a biruit cu totul, doar pentru faptul că mulţi oameni nu au venit la Cristos, ci Cristos, lumina adevărată străluceşte deja şi ori de câte ori păcătoşii vin la El sunt mântuiţi, după care îşi iubesc fraţii de credinţă.

În versetele 9-11 avem contrastul dintre dragostea care este falsă şi dragostea adevărată. Dacă cineva mărturiseşte că este creştin şi totuşi îi urăşte pe cei care sunt cu adevăraţi creştini, acesta este un indiciu sigur al faptului că un atare om este în întuneric până acum. Sintagma aceasta de la urmă arată că nu e vorba aici de un creştin care a alunecat de la credinţă. Ci omul respectiv stăruie în condiţia în care s-a aflat din totdeauna: aceea de om nemântuit. Pe de altă parte, cel care în mod caracteristic îşi iubeşte fratele rămâne în lumină şi în el nu este nici un prilej de poticnire. Asta ar putea însemna că omul în sine nu este în pericol de a se poticni sau că nu-i va face pe alţii să se poticnească. Ambele interpretări sunt valabile. Dacă creştinul trăieşte cu adevărat în legătură cu Domnul, lumina va lumina propria sa cărare şi nimeni nu va fi ofensat din pricina vreunei discrepanţe între mărturisirea lui şi trăirea în practică a mărturisirii. Gnosticii nutreau o ură neîmpăcată faţă de cei ce erau fideli cuvântului lui Dumnezeu, asta dovedind că erau în întuneric şi că umblau în întuneric şi că nu ştiau încotro se îndreaptă, pentru că întunericul le-a orbit ochii.

Ca şi când ar dori să ilustreze dragostea frăţească despre care tocmai a vorbit, apostolul face acum o pauză, pentru a transmite salutări calde celor ce sunt membri în familia lui Dumnezeu.

Mai întâi, el îmbrăţişează întreaga familie, adresându-se cu apelativul: copilaşilor (cuvântul teknia provine de ta un termen cu sensul de a naşte (copii). Diminutivul devine astfel: „mici născuţi", un echivalent exact al drăgălaşului termen scoţian: „bairnies"). Aici nu este vorba de vârstă sau de evoluţie spirituală. Ioan se adresează tuturor celor care sunt ai Domnului, aşa cum reiese din restul versetului: fiindcă păcatele vă sunt iertate pentru Numele Lui. Or, acest fapt este valabil în cazul tuturor creştinilor. Este minunat să ştim că avem, de pe acuma, completa iertare a păcatelor noastre. Observaţi, de asemenea, că păcatele noastre sunt iertate pentru Numele Lui. De dragul lui Cristos ne iartă Dumnezeu păcatele.

Taţii (părinţii) sunt descrişi aici ca unii care L-au cunoscut pe Cel care este de la început, adică credincioşii maturi care au cunoscut părtăşia dulce a Fiului lui Dumnezeu, fiind satisfăcuţi în El.

Tinerii din cadrul familiei spirituale sunt caracterizaţi de vigoare şi de biruinţă în luptă, această perioadă fiind marcată de conflicte şi de împotriviri faţă de vrăjmaşul. Tinerii îl biruie pe cel rău pentru că au învăţat secretul biruinţei, anume: „Nu eu, ci Cristos trăieşte în mine."

Copilaşii sunt pruncii în credinţă, care poate nu prea ştiu multe, dar îl cunosc pe Tatăl.

Când Ioan se adresează pentru a doua oară taţilor, adresarea e identică cu prima, pentru că ei au realizat maturitatea în experienţa spirituală. Din nou el se adresează tinerilor ca unora care sunt tari în Domnul şi în puterea tăriei Lui. Ei l-au biruit pe cel rău întrucât cuvântul lui Dumnezeu rămâne în ei. Domnul Isus a putut să-l învingă pe Satan în pustie citând Scriptura. Asta subliniază importanţa de a ne hrăni în permanenţă din Biblie şi de a avea mereu la îndemână versete din Cuvântul Domnului cu care să respingem atacurile Satanei.

În versetele 15-17 găsim un puternic avertisment să ne păzim de lume şi de toate căile ei false. Poate că acest text a fost adresat în primul rând tinerilor, pentru care lumea prezintă un interes şi o atracţie deosebite, dar, în acelaşi timp, este o prevenire valabilă pentru toţi copiii Domnului. Lumea din acest context nu este planeta pe care trăim sau creaţia naturală din jurul nostru, ci sistemul pe care l-a clădit omul în efortul de a atinge fericirea fără Cristos. Aici s-ar putea include lumea culturii, a operei, artei, educaţiei - pe scurt, orice sferă în care Domnul

Isus nu este iubit şi nu este primit. Cineva a definit-o drept: „societatea umană în măsura în care este clădită pe principii greşite, fiind caracterizată de dorinţe josnice, valori false şi egoism."

Ni se atrage atenţia foarte lămurit să nu iubim lumea sau lucrurile care sunt în lume, pentru simplul motiv că iubirea lumii nu este compatibilă cu dragostea manifestată pentru Tatăl. Tot ce ne oferă lumea poate fi descris în cuvintele: pofta cărnii, pofta ochilor şi mândria vieţii. Pofta cărnii se referă la apetiturile trupeşti senzuale ce emană din firea noastră rea. Pofta ochilor se aplică la dorinţe rele cum ar fi cele ce izvorăsc din ceea ce vedem în jurul nostru. Mândria vieţii este ambiţia nesfântă de a ne etala pe noi înşine şi de a ne încununa de glorie. Aceste trei elemente ale spiritului lumesc sunt ilustrate prin păcatul Evei.

Pomul era bun de mâncat - aici este pofta cărnii.

Pomul era plăcut la vedere - aici este pofta ochilor.

Şi pomul era de dorit să-l facă pe cineva înţelept - aceasta descriind mândria vieţii.

După cum diavolul s-a opus lui Cristos, tot aşa lumea este antagonică Tatălui. Apetitul, avariţia şi ambiţia nu sunt de la Tatăl, ci din lume. Spiritul lumesc este dragostea pentru lucrurile trecătoare. Inima omenească nu-şi poate găsi niciodată satisfacţie în lucruri.

Lumea trece şi pofta ei. Când o bancă este pe ducă, oamenii înţelepţi nu vor depune bani în ea. Când temelia se clatină, ziditorii înţelepţi nu mai continuă construcţia. A te concentra asupra lumii acesteia este ca şi când ai încerca să rearanjezi scaunele pe puntea Titanicului. Tot aşa, oamenii înţelepţi nu trăiesc pentru o lume care trece. Dar cine face voia Tatălui rămâne în veac. Este voia lui Dumnezeu ca să ne izbăvească de ispita lucrurilor trecătoare. Apropo, acesta a fost versetul care i-a călăuzit o viaţă întreagă pe marele evanghelist D. L. Moody, fiind inscripţionat pe piatra funerară de la mormântul lui: „Cine face voia lui Dumnezeu rămâne în veac."

Un alt test prin care se pot cunoaşte cei din cadrul părtăşiei creştine este testul doctrinei, al învăţăturii. Tema aceasta e introdusă printr-un avertisment adresat celor care sunt prunci în Cristos să se ferească de învăţătorii falşi. Cei care sunt tineri în credinţă sunt cu deosebire susceptibili minciunilor lui Anticrist. Cititorii scrisorii lui Ioan au fost învăţaţi că înainte de venirea lui Cristos se va ivi un Anticrist care se va da drept Cristosul. După cum evenimentele viitoare îşi anunţă sosirea prin umbrele pe care le proiectează, tot aşa înainte de ivirea lui Anticrist mulţi anticrişti se vor arăta.

Aceştia sunt învăţătorii falşi care oferă un Cristos fals şi o evanghelie falsă. Este remarcabil de notat că perioada în care trăim se caracterizează prin existenţa multor culte deraiate, care îl tăgăduiesc pe Cristos şi toate acestea aduc mărturie faptului că venirea Mântuitorului este aproape.

Învăţătorii aceştia falşi au fost cândva oameni care s-au numit creştini, care s-au asociat cu apostolii. Dar în inima lor ei nu erau una cu adevăraţii credincioşi, dovedind aceasta prin faptul că au ieşit din mijlocul părtăşiei.

Dacă ar fi fost dintre ai noştri, ar fi rămas cu noi. Aici aflăm că credinţa adevărată întotdeauna are calitatea permanenţei. Dacă un om s-a născut cu adevărat din nou, va rămâne în Domnul. Asta nu înseamnă că suntem mântuiţi prin faptul că rezistăm până la capăt, ci doar că cei care rezistă până la capăt sunt mântuiţi cu adevărat. Învăţătorii aceştia falşi au ieşit ca să se arate că nu toţi sunt dintre ai noştri.

Dar asta ridică întrebarea: „Cum poate un credincios tânăr distinge între adevăr şi neadevăr?" Răspunsul îl găsim în faptul că avem ungerea din partea Celui Sfânt şi.... ştim toate şi această ungere se referă la Duhul Sfânt şi este din partea Celui Sfânt, Domnul Isus Cristos. Când cineva este mântuit, el sau ea primeşte Duhul Sfânt, Care locuieşte în acea persoană. El îl învredniceşte pe credincios să discearnă între adevăr şi rătăcire. Când Ioan le spune tinerilor săi, cititori: „aveţi ungerea din partea Celui Sfânt şi ştiţi toate"(textele tradiţionale şi majoritare redau textul: „voi ştiţi toate lucrurile" (panta). Textul critic îl redă: „voi toţi (pantes) ştiţi." Este uşor de observat de ce varianta dificilă a fost schimbată în varianta lesne de înţeles: „voi toţi ştiţi"), cuvintele sale nu trebuie luate în sens absolut, Ioan nu spune că ei posedă cunoaştere perfectă, ci, mai degrabă, că au capacitatea de a recunoaşte lucrurile adevărate de cele neadevărate. Astfel, până şi cel mai tânăr şi mai simplu credincios are capacitatea de a discerne lucrurile divine, capacitate de care un filosof nu dispune. Creştinul poate vedea mai mult când se află pe genunchi decât va putea vedea omul lumesc, când se ridică pe vârfurile picioarelor. În domeniul fizic, când un prunc se naşte, el este înzestrat cu toate facultăţile rasei umane. El are ochi, mâini, picioare şi creier. Deşi acestea toate nu sunt încă dezvoltate, personalitatea copilului este intactă. Tot aşa este şi când se naşte cineva din nou. În clipa aceea, el dispune de toate facultăţile ce-i vor sta la dispoziţie de-a lungul vieţii, chiar dacă acestea urmează să cunoască în viitor posibilităţi nebănuite de dezvoltare.

Ioan nu a scris pentru că cititorii săi ar fi fost în necunoştinţă de cauză cu privire la adevăr, ci mai degrabă pentru că ei cunoşteau adevărul iar el voia să le reamintească faptul că nici o minciună nu este în adevăr. Gnosticii predau doctrine contrare cuvântului lui Dumnezeu, acestea fiind, deci, minciuni. Principala minciună vehiculată de ei, aflată la baza învăţăturilor lor, era tăgăduirea faptului că Isus este Cristosul. După cum s-a arătat în introducere, ei predau că Isus a fost doar un om şi că Cristosul ar fi venit asupra Sa la botezul Lui. Desigur, asta e o mare minciună răspândită de unele din cultele deraiate din vremea noastră. De la un capăt la altul al ei Biblia insistă asupra faptului că Isus al Noului Testament este Domnul (Iehova) al Vechiului Testament. Prin urmare, nu este corect să se afirme că Cristosul a venit asupra lui Isus, ci afirmaţia corectă este că Isus este Cristosul.

Ioan are grijă să arate că a nega Dumnezeirea Domnului Isus înseamnă a o nega şi pe aceea a Tatălui. Unor oameni le place să creadă că se închină lui Dumnezeu, dar nu vor să aibă nimic de a face cu Domnul Isus Cristos. Apostolul spune: „Acela este anticristul care tăgăduieşte pe Tatăl şi pe fiul."

La Ioan 8:19,42 Isus spune că cei care nu au recunoscut Dumnezeirea Lui şi nu L-au iubit nu L-au cunoscut nici pe Tatăl şi nici nu L-au avut pe El de Tată. În mod similar, Ioan spune: „Oricine tăgăduieşte pe Fiul nu-L are nici pe Tatăl. Cine îl mărturiseşte pe Fiul îl are şi pe Tatăl." Aici avem adevărul minunat privitor la unitatea dintre Tatăl şi Fiul. Nu poţi să-L ai pe Tatăl dacă nu-L ai şi pe Fiul. Este mesajul de care ar trebui să ţină seama toţi unitarienii, scientologii creştini, musulmanii, moderniştii, martorii lui Iehova şi iudeii.

Creştinii tineri se pot păzi de învăţătorii falşi ascultând de următorul mesaj: Ceea ce aţi auzit de la început, aceea să rămână în voi. Asta se referă la învăţăturile Domnului Isus şi ale tuturor apostolilor Săi. Siguranţa noastră deplină stă în alipirea noastră de cuvântul lui Dumnezeu. Toate trebuie să le punem la încercare prin proba: „Ce spun Scripturile cu privire la acest lucru?" Dacă o învăţătură nu este în acord cu Biblia,

atunci trebuie s-o respingem. După cum obişnuia să spună Dr. Ironside: „Dacă e nouă, nu e adevărată; iar dacă e adevărată, nu e nouă."

Când rămânem în doctrina creştină, dăm dovadă de realitatea credinţei noastre. Iar făgăduinţa acelei credinţei este viaţa veşnică. Când Îl acceptăm pe Domnul Isus, primim însăşi viaţa Sa, adică viaţa veşnică şi viaţa aceasta ne învredniceşte să punem la încercare toate doctrinele noi şi discutabile.

Ioan le-a scris în felul acesta tinerilor credincioşi cu privire la învăţătorii falşi cu scopul de a-i preveni. El nu se teme deloc cu privire la rezultatul final, când îşi aduce aminte că cititorii săi au primit... ungerea... de la Domnul Isus. După cum s-a arătat deja, ungerea este Duhul Sfânt şi aici aflăm că Duhul Sfânt rămâne în voi. Este o afirmaţie pozitivă, conform căreia, după ce a fost primit Duhul Sfânt, El nu va mai fi luat de la credincios. Pentru că am primit Duhul Sfânt, nu avem nevoie să ne înveţe cineva. Asta nu înseamnă că nu avem nevoie de învăţători creştini în cadrul bisericii. Dumnezeu ne-a purtat de grijă în această privinţă, asigurându-ne învăţători creştini, cum se arată la Efeseni 4:11. Ci înseamnă că creştinul nu are nevoie de nici o învăţătură cu privire la adevărul lui Dumnezeu, în afară de aceea care se găseşte în Cuvântul lui Dumnezeu. Având Cuvântul lui Dumnezeu în mâinile noastre şi Duhul lui Dumnezeu în inimile noastre, noi avem tot ce ne trebuie pentru a fi instruiţi în adevărul lui Dumnezeu.

Ioan se adresează tuturor copiilor iubiţi din familia lui Dumnezeu, îndemnându-i să rămână în El pentru ca atunci când Se va arăta El, noi să avem încredere şi să nu rămânem de ruşine înaintea Lui la venirea Lui. Pronumele personal noi se referă la apostoli iar învăţătura este aceea că dacă creştinii cărora li s-a adresat Ioan nu vor rămâne statornici, urmându-L cu credincioşie pe Domnul, atunci apostolii care i-au condus la Cristos vor rămâne de ruşine la venirea lui Cristos. Versetul acesta subliniază importanţa lucrării de aprofundare care trebuie neapărat desfăşurată în viaţa celor care au răspuns iniţial apelurilor din cadrul adunărilor de evanghelizare. De asemenea sugerează posibilitatea de a rămâne de ruşine la venirea lui Cristos.

A patra trăsătură caracteristică a celor care aparţin familiei creştine este neprihănirea (dreptatea). Cunoaştem din domeniul fizic principiul conform căruia odrasla se aseamănă cu părinţii care i-au dat viaţă. Tot aşa este şi în domeniul spiritual. Oricine practică dreptatea (neprihănirea) este născut din Dumnezeu. întrucât Dumnezeu este drept, înseamnă că tot ce face El este drept şi, prin urmare, oricine este născut din El este drept. Aceasta e logica de netăgăduit a lui Ioan.

Gândul de a te naşte din Dumnezeu îl umple de uimire pe Ioan şi astfel el îi îndeamnă pe cititori să privească minunata dragoste care ne-a adus în sânul familiei lui Dumnezeu. Dar felul de dragoste al lui Dumnezeu se manifestă prin faptul că ne-a adus în familia Sa ca şi copii, „Iată cu ce fel de dragoste ne-a înzestrat Dumnezeu, ca să ne numim copii ai lui Dumnezeu!" (textul critic adaugă cuvintele: „Şi noi suntem")

Actualmente, în umblarea noastră zilnică între oameni, lumea nu ne recunoaşte drept copii ai lui Dumnezeu. Oamenii din lume nu ne înţeleg pe noi, nici felul nostru de comportare. Într-adevăr, lumea nu L-a înţeles nici pe Domnul Isus când S-a aflat aici jos pe pământ. „El era în lume şi lumea a fost creată prin El şi lumea nu L-a cunoscut. El a venit la ai Săi şi ai Săi nu L-au primit". Întrucât avem aceleaşi trăsături caracteristice cu Domnul Isus, nici noi nu ne putem aştepta ca lumea să ne înţeleagă.

Înţeleşi sau neînţeleşi, acum noi suntem însă copii ai lui Dumnezeu şi asta e garanţia că vom avea parte în viitor de slavă. Nu s-a arătat încă ce vom fi. Dar ştim că, atunci când se va arăta Cristos vom fi ca El, pentru că îl vom vedea aşa cum este. Asta nu înseamnă că vom fi în cer ca Isus din punct de vedere fizic. Domnul Isus va avea propria Sa înfăţişare şi va purta de-a lungul întregii veşnicii cicatricele rănilor suferite la Calvar. Noi credem că fiecare din noi va avea propriile sale trăsături distinctive, fiind recunoscuţi ca atare. Biblia nu ne învaţă că toţi vom fi la fel în cer sau că nu se vom distinge deloc între noi. Dar din punct de vedere moral vom fi ca Domnul Isus Cristos. Vom fi eliberaţi pe veci de posibilitatea întinării, de păcat, de boală, de întristare şi de moarte.

Şi cum se va realiza această minunată transformare? Răspunsul este că printr-o singură privire la Cristos se va realiza acest lucru. Căci Îl vom vedea aşa cum este. Procesul devenirii noastre tot mai mult după chipul lui Cristos se desfăşoară încă de pe acum, din viaţa actuală, pe măsură ce îl privim prin credinţă în cuvântul lui Dumnezeu. Dar atunci procesul va fi desăvârşit întru totul, când Îl vom vedea, aşa cum este: pentru că a-L vedea pe El înseamnă a fi ca El.

Oricine are nădejdea aceasta de a-L vedea pe Cristos şi de a fi ca El se curăţeşte, după cum El este curat. Creştinii recunosc de multă vreme faptul că nădejdea în întoarcerea iminentă a lui Cristos are o influenţă sanctificatoare asupra vieţii credinciosului, care nu doreşte să facă nici un lucru de care s-ar ruşina dacă ar fi surprins făcându-l în momentul revenirii lui Cristos. Observaţi că se spune: „se curăţeşte, după cum El (Cristos) este curat." Nu se spune „după cum El (Cristos) Se curăţeşte." Domnul Isus niciodată nu a trebuit să Se curăţească, întrucât El este curat. În cazul nostru, este un proces gradual. În cazul Lui, este un fapt.

Opusul curăţirii îl găsim în versetul patru: „Oricine practică păcatul practică şi fărădelegea; şi păcatul este fărădelege."

Termenul practică traduce grecescul poieo (face). Este vorba de o comportare permanentă, exprimată la timpul prezentul continuu. Se poate avea păcat şi dacă nu există lege. Păcatul era în lume în intervalul de timp de la Adam la Moise, înainte de a fi fost dată legea lui Dumnezeu. Astfel nu este tocmai exact să se afirme că „sin is a transgression of the law" („păcatul este o transgresiune sau încălcare a legii"), cum s-a tradus în versiunea din 1611 a versiunii KJV, ci, mai degrabă, că păcatul este fărădelege. Este nesupunere faţă de Dumnezeu, dorinţa de a-ţi face propria ta voie, de a refuza să recunoşti pe Domnul ca Suveran de drept. În esenţă, înseamnă a-ţi pune propria voinţă mai presus de voinţa lui Dumnezeu. Este opoziţia faţă de Persoana Vie care are dreptul de a fi ascultată.

Un creştin nu poate continua să păcătuiască fără întrerupere, întrucât asta ar constitui o totală negare a scopului pentru care a venit Domnul Isus în lume. El S-a arătat ca să ia păcatele noastre. Prin urmare, a continua să păcătuieşti înseamnă a trăi în totală nesocotire a motivului întrupării Sale.

Din nou, un creştin nu poate continua în păcat, întrucât asta ar însemna să tăgăduiască pe Cel al cărui nume îl poartă. În El nu este (nici un) păcat. Acesta este unul din cele trei pasaje cheie din Noul Testament care tratează umanitatea fără păcat a Domnului Isus Cristos. Petru ne spune că: „El nu a comis nici un păcat." Pavel ne spune că: „El n-a cunoscut nici un păcat." Iar Ioan, ucenicul care L-a cunoscut pe Domnul într-un mod deosebit de apropiat, adaugă propria sa mărturie: „în El nu este nici un păcat."

Oricine rămâne în El nu păcătuieşte. Oricine păcătuieşte nici nu L-a văzut, nici nu L-a cunoscut." Versetul acesta arată contrastul dintre credinciosul adevărat şi omul care nu s-a născut niciodată din nou. Se poate afirma cu certitudine despre credinciosul adevărat că el nu

păcătuieşte la nesfârşit, că nu rămâne în păcat, Ioan nu se referă aici la cazuri izolate de păcătuire, ci, mai degrabă, la un comportament constant, habitual şi caracteristic de păcătuire. Versetul acesta nu presupune că atunci când un creştin comite un păcat, îşi pierde mântuirea. Mai degrabă, afirmă că atunci când cineva păcătuieşte în mod obişnuit, se poate deduce că nu a fost niciodată regenerat (născut din nou).

Aici se naşte însă o întrebare: „Când devine un păcat „obişnuit", „habitual"? De câte ori trebuie să comită cineva un păcat, pentru ca acesta să devină o comportare caracteristică?" Ioan nu răspunde la această întrebare sub-înţeleasă. Mai degrabă, el îl pune pe credincios în gardă, lăsând asupra creştinului obligativitatea de a dovedi care este realitatea.

Deşi gnosticii făceau mare paradă de cunoştinţele lor, ei manifestau o mare neglijenţă faţă de felul în care îşi trăiau viaţa, ceea ce-l determină pe Ioan să adauge: „Copilaşilor, nimeni să nu vă înşele! Cine practică dreptatea este drept, aşa cum El însuşi este drept." Nu trebuie să existe nici o confuzie în această privinţă: un om nu poate avea o viaţă spirituală şi, în acelaşi timp, să trăiască în păcat. Pe de altă parte, un om va putea practica neprihănirea doar având natura Aceluia care este drept (neprihănit).

Unii copii se aseamănă atât de mult cu părinţii încât nu ai putea să-i pierzi într-o mulţime. Exact aşa este cu copiii lui Dumnezeu şi copiii diavolului. Cine practică păcatul este de la diavolul, căci diavolul păcătuieşte de la început. Din nou observaţi accentul pus pe cuvântul „practică". Diavolul păcătuieşte de la început (adică încontinuu, aceasta fiindu-i comportarea caracteristică), adică de când a început să păcătuiască. Toţi copiii lui îl urmează pe această cale largă. Trebuie adăugat aici că oamenii devin copiii lui Dumnezeu prin naşterea din nou, dar nu există nici o naştere în legătură cu copiii diavolului. Un om devine copilul diavolului prin simpla imitare a comportării acestuia, dar nimeni nu se naşte copil al diavolului.

În contrast cu aceasta, venirea Domnului a avut scopul de a nimici (sau anula) lucrările diavolului. Domnul putea să-l distrugă pe diavol cu un singur cuvânt, dar a procedat altfel, venind în această lume ca să sufere, să-Şi verse sângele şi să moară, pentru a anula lucrările diavolului. Dacă pe Mântuitorul L-a costat atât de mult pentru a îndepărta păcatul, care ar trebui să fie atitudinea celor care s-au încrezut în El ca Mântuitor al lor?

Versetul nouă repetă imposibilitatea celui care s-a născut din Dumnezeu de a continua în păcat. Unii cercetători ai Bibliei cred că acest verset se referă la noua natură a credinciosului şi că dacă vechea natură poate păcătui, cum, de fapt, şi face, noua natură nu poate păcătui. Dar noi credem că aici apostolul pune în contrast din nou omul născut din nou cu cel ne-născut din nou, referindu-se la comportarea permanentă sau habituală. Credinciosul nu are obiceiul de a păcătui. El nu rămâne cu îndărătnicie în păcat.

Motivul este faptul că sământa Lui rămâne în el. Există între cercetătorii Bibliei destul de multe dezacorduri de opinie şi cu privire la sensul acestei sintagme. Unii cred că această sământă se referă la noua natură, alţii la Duhul Sfânt iar alţii la cuvântul lui Dumnezeu. Toate aceste opinii sunt valabile şi, prin urmare, pot constitui explicaţia corectă. Noi optăm pentru opinia conform căreia sământa se referă la viaţa nouă care este dăruită credinciosului la convertirea sa. Avem aşadar afirmaţia conform căreia viaţa divină rămâne în credincios, el fiind în siguranţă pe veşnicie. Dar în loc să fie o scuză pentru creştin ca acesta să se bălăcească în păcat, siguranţa lui veşnică este garanţia faptului că nu va continua în păcat. El nu poate păcătui în mod obişnuit pentru că s-a născut din Dumnezeu. Această relaţie divină exclude posibilitatea ca el să rămână în păcat, ca mod de viaţă.

Iată dar a patra trăsătură distinctivă a copiilor lui Dumnezeu şi a copiilor diavolului. Cei care nu practică neprihănirea nu sunt de la Dumnezeu. Nu există teren neutru. Nu există nici o categorie de oameni care să aparţină şi uneia, şi celeilalte tabere. Copiii lui Dumnezeu se cunosc după vieţile lor neprihănite.

În această secţiune avem o continuare a celui de-al doilea test prin care se cunosc cei ce aparţin familiei lui Dumnezeu: testul iubirii - aceasta fiind o continuare a pasajului de la 2:7-17. De la începutul dispensaţiei creştine, s-a propovăduit că dragostea de fraţi este o obligaţie divină.

Termenul dragoste nu e folosit aici în sens de prietenie sau simplă afecţiune umană, ci de dragoste divină. Este vorba de a-i iubi pe alţii cum ne-a iubit şi Cristos. De fapt, acest lucru nu poate fi realizat cu propriile noastre puteri, ci numai prin puterea Duhului Sfânt.

Ioan revine la prima consemnare a unui om care nu şi-a iubit fratele. Cain a dovedit că a fost de la cel rău prin faptul că şi-a ucis fratele, Abel. Motivul care a stat la baza acţiunii sale este prezentat în cuvintele: „faptele lui au fost rele iar ale fratelui au fost drepte."

Este un principiu de bază al vieţii omeneşti că răutatea urăşte dreptatea şi aşa se explică de ce lumea îl urăşte pe credincios. Viaţa neprihănită a creştinului pune în evidenţă răutatea necredinciosului. Acestuia din urmă nu-i place deloc să fie scos la lumină şi, în loc să-şi îndrepte comportarea rea, caută să distrugă lumina care i-a demascat viaţa de păcat. Ar fi nerezonabil ca o persoană să distrugă un liniar sau un echer, doar pentru că pune în evidenţă cât de strâmbă este linia care a tras-o el.

Noi ştim că am trecut din moarte la viaţă, pentru că iubim pe fraţi. Este un fapt remarcabil că atunci când cineva este mântuit, are o atitudine total diferită faţă de creştini. Este una din modalităţile prin care primeşte asigurarea că a fost mântuit. Cine nu iubeşte un copil adevărat al lui Dumnezeu poate să tot spună cu gura că este creştin, pentru că Biblia afirmă răspicat că el rămâne în moarte. Din totdeauna a fost mort duhovniceşte şi aşa a rămas şi acum.

În ochii lumii, ura nu este o faptă reprobabilă, dar Dumnezeu o numeşte ucidere. Şi, dacă stăm bine să ne gândim, aşa şi este ura: ucidere în embrion, căci există sâmburele sau motivaţia uciderii, chiar dacă actul propriu-zis nu s-a consumat încă. Astfel oricine îşi urăşte fratele este un ucigaş. Când Ioan spune că nici un ucigaş nu are viaţa veşnică rămânând în el, el nu spune prin asta că un ucigaş nu poate fi mântuit, ci subliniază doar faptul că un om care în mod caracteristic îşi urăşte semenii este un ucigaş potenţial, nefiind mântuit.

Domnul nostru Isus ne-a dat exemplul suprem de dragoste când Şi-a dat viaţa pentru noi. Cristos este pus aici în contrast cu Cain. El ne dă dragostea în expresia ei sublimă. Într-un sens, dragostea este invizibilă, dar o vedem prin felul ei de a se manifesta. La crucea de la Calvar, vedem dragostea adevărată. Ioan trage de aici învăţămintele potrivit cărora şi noi trebuie să ne dăm viaţa pentru fraţii noştri. Asta înseamnă că viaţa noastră trebuie să fie un şir neîntrerupt de dăruire în folosul altor credincioşi şi că trebuie să fim gata să murim pentru ei, dacă va fi nevoie. Majoritatea dintre noi nu vom fi niciodată chemaţi să murim pentru alţii, dar fiecare din noi poate manifesta dragostea de fraţi prin împărtăşirea bunurilor sale materiale cu cei nevoiaşi - exact ideea subliniată de versetul 17.

Dacă versetul 16 sugerează limita maximă a dăruirii noastre pentru fraţii noştri, versetul 17 o sugerează pe cea minimă, Ioan spune răspicat că nu e creştin cel care îşi vede fratele în nevoi şi refuză să-i pună la dispoziţie cele necesare acoperirii nevoilor sale. Asta nu justifică însă acţiunea de a da tară nici un discernământ tuturor, pentru că este posibil să-i faci rău unui om dându-i bani cu care acesta va cumpăra lucruri ce nu-i vor face bine. Dar versetul ridică întrebări răscolitoare cu privire la acumularea de către creştini a unor mari averi.

Lumea nu trebuie s-o iubim cu vorba, nici cu limba, ci cu fapta şi cu adevărul. Cu alte cuvinte, nu trebuie să fie doar o chestiune de afecţiune, nici o expresie a ceea ce nu este, în realitate, adevărat. Ci dragostea aceasta trebuie să se manifeste sub forma unor fapte de milostenie şi dragostea noastră trebuie să fie autentică, iar nu prefăcută.

Prin exercitarea acestei iubiri active şi reale faţă de fraţii noştri, noi vom cunoaşte că suntem din adevăr şi ne vom linişti inimile când ne vom înfăţişa înaintea lui în rugăciune.

Fiindcă dacă ne condamnă inima noastră, Dumnezeu este mai mare decât inima noastră şi cunoaşte toate lucrurile. Subiectul aici este atitudinea cu care venim înaintea lui Dumnezeu în rugăciune. Versetul acesta poate fi înţeles în două moduri.

Mai întâi, dacă inima noastră ne condamnă, Dumnezeu este mai mare decât inima noastră în sensul că El este mai mare în compasiune. Deşi s-ar putea ca noi să fim cuprinşi de sentimente intense de nevrednicie, Dumnezeu ştie însă că, în esenţa noastră, noi îl iubim şi că-i iubim pe copiii Lui. El ştie că noi suntem ai Săi, în pofida scadenţelor şi păcatelor noastre.

Cealaltă interpretare este că dacă inima noastră ne condamnă, Dumnezeu este mai mare decât inima noastră în chestiunea judecăţii. Pe când noi înşine ne cunoaştem păcatele într-un mod foarte mărginit, Dumnezeu le cunoaşte în mod deplin şi absolut. El ştie tot ce este condamnabil în viaţa noastră, pe când noi nu ştim decât în parte. Noi înclinăm spre această ultimă interpretare, deşi ambele sunt valabile şi, prin urmare, posibile.

Avem aici atitudinea celui care are cugetul curat înaintea lui Dumnezeu. Nu că persoana respectivă ar fi trăit fără păcat, ci a fost gata imediat să-şi mărturisească şi să se lase de păcatele sale. Făcând aşa, persoana respectivă are încredere înaintea lui Dumnezeu şi îndrăzneală în rugăciune. Astfel, dacă nu ne condamnă inima noastră, avem îndrăzneală la Dumnezeu.

Şi orice cerem primim de la El, pentru că păzim poruncile Lui şi facem acele lucruri care sunt plăcute înaintea Lui. A păzi poruncile lui înseamnă a rămâne în El. A trăi într-o relaţie intimă şi vitală cu Mântuitorul. Când suntem într-o asemenea părtăşie cu El, facem din voia Lui voia noastră. Prin Duhul Sfânt, El ne umple cu cunoştinţa voii Sale. Într-o asemenea stare, noi nu vom mai cere vreun lucru care să fie contrar voii lui Dumnezeu. Când cerem după voia Lui, primim de la El lucrurile pe care le-am cerut.

Porunca lui Dumnezeu este ca noi să credem în Numele Fiului Său Isus Cristos şi să ne iubim unii pe alţii, cum ne-a dat El poruncă. Asta pare să rezume toate poruncile Noului Testament, căci ni se vorbeşte despre îndatorirea noastră de zi cu zi faţă de Dumnezeu şi faţă de semenii noştri creştini. Prima noastră îndatorire este de a ne încrede în Domnul Isus Cristos. Apoi, datorită faptului că credinţa adevărată se exprimă printr-o conduită corectă, trebuie să ne iubim unii pe alţii. Aceasta este o dovadă a credinţei mântuitoare.

Observaţi aici şi în alte versete că Ioan foloseşte pronumele personale El şi Lui cu referire atât la Dumnezeu, cât şi la Domnul Isus Cristos, fără să se oprească să explice la care din Ei se referă. El îndrăzneşte să facă acest lucru întrucât Fiul este în mod tot atât de adevărat Dumnezeu cât este şi Tatăl, şi nu este o cutezanţă nepermisă să se refere la Amândoi în aceeaşi rostire.

Prima parte a versetului 24 încheie secţiunea privitoare la dragoste ca test prin care se cunosc copiii lui Dumnezeu: Acum cine păzeşte poruncile Lui rămâne în El şi El în el. A asculta de El înseamnă a rămâne în El şi cei care rămân în El sunt asiguraţi de prezenţa Lui necurmată în ei.

Şi prin asta ştim că El rămâne în noi, prin Duhul pe care ni l-a dat El. Subiectul încrederii este introdus prin afirmaţia că asigurarea rămânerii lui Dumnezeu în noi ne parvine prin Duhul Sfânt. Toţi credincioşii au Duhul Sfânt. El este Cel care îi călăuzeşte în tot adevărul şi-i învredniceşte să discearnă eroarea.

După ce L-a menţionat pe Duhul Sfânt, Ioan îşi aduce aminte că există şi alte duhuri în lume astăzi şi că copiii lui Dumnezeu au nevoie să fie preveniţi cu privire la ele. Astfel el îl atenţionează pe credincios să nu dea crezare oricărui duh. Termenul duh se referă probabil aici la învăţători, dar nu numai la ei. Doar pentru că cineva vorbeşte despre Biblie, Dumnezeu şi Isus nu înseamnă că este un copil adevărat al lui Dumnezeu. Noi avem datoria să cercetam duhurile, dacă sunt de la Dumnezeu, căci au ieşit în lume mulţi proroci mincinoşi. Aceştia sunt oameni care afirmă că acceptă creştinismul, dar în realitate propovăduiesc o cu totul altă evanghelie.

Ioan prezintă testele propriu-zise prin care pot fi dovediţi aceşti oameni. Marele test la care poate fi supus un învăţător este să-l rogi să răspundă la întrebarea: „Ce crezi despre Cristos?" Orice duh care mărturiseşte că Isus Cristos a venit în trup este de la Dumnezeu. Nu se pune atât de mult accent pe mărturisirea faptului istoric propriu-zis, că Isus S-a născut în lume în trup uman, cât pe mărturisirea cu privire la o Persoană vie în prezent, Isus Cristos ... venit în trup. Este mărturisirea care Îl recunoaşte pe Isus ca Cristos întrupat. Şi mărturisirea Lui înseamnă a te pleca înaintea Lui ca Domn al vieţii tale. Acum dacă îl veţi auzi pe cineva prezentându-L pe Domnul Isus ca adevăratul Cristos al lui Dumnezeu, veţi şti că vorbeşte prin Duhul lui Dumnezeu. Duhul lui Dumnezeu îi cheamă pe oameni să-L recunoască pe Isus Cristos ca domn şi să-şi predea viaţa Lui. Duhul Sfânt întotdeauna Îl proslăveşte pe Isus.

Şi orice duh care nu mărturiseşte pe Isus Cristos venit în trup nu este de la Dumnezeu (textul critic omite al doilea „că" şi „Cristos a venit în trup"). Aşa se pot depista învăţătorii falşi, prin faptul că nu-L mărturisesc pe Isus-ul descris în versetul precedent. Este duhul lui Anticrist, despre care s-a profeţit şi care chiar este acum în lume. Există astăzi mulţi care sunt dispuşi să facă afirmaţii acceptabile despre Isus, dar nu vor să-L mărturisească însă ca Dumnezeu întrupat. Ei vor spune că Cristos este „divin", dar nu şi aceea că El este Dumnezeu.

Credincioşii smeriţi pot birui pe aceşti învăţători falşi, pentru că ei au Duhul Sfânt în lăuntrul lor şi El îi învredniceşte să depisteze abaterile de la adevăr şi să refuze să asculte de ele.

Învăţătorii falşi sunt din lume şi de aceea sursa tuturor cuvintelor lor provine din lume. Lumea este izvorul tuturor învăţăturilor lor şi, prin urmare, lumea îi ascultă. Asta ne aminteşte că aprobarea lumii nu este un test al valabilităţii învăţăturilor cuiva. Dacă un om nu doreşte decât să fie popular, tot ce trebuie să facă este să vorbească asemenea lumii, dar dacă voieşte să fie credincios faţă de Dumnezeu, trebuie să fie

gata să înfrunte dezaprobarea lumii.

În versetul 6, Ioan vorbeşte ca reprezentant al apostolilor, spunând: „Noi suntem din Dumnezeu. Cine îi cunoaşte pe Dumnezeu ne ascultă." Asta înseamnă că toţi cei care sunt născuţi cu adevărat din Dumnezeu vor accepta învăţătura apostolilor, aşa cum se găseşte în Noul Testament. Pe de altă parte, cei care nu sunt din Dumnezeu refuză mărturia Noului Testament sau caută să adauge la ea sau s-o amestece cu alte învăţături.

A. Dragostea (4:7-21)

Aici Ioan reia tema iubirii fraţilor noştri, subliniind că dragostea este o îndatorire, în acord cu caracterul lui Dumnezeu. După cum s-a arătat deja, Ioan nu are în vedere dragostea comună tuturor oamenilor, ci iubirea manifestată faţă de copiii lui Dumnezeu care a fost sădită în cei ce au fost născuţi din nou. Dragostea este de la Dumnezeu în ce priveşte originea ei şi oricine iubeşte a fost născut din Dumnezeu şi-L cunoaşte pe Dumnezeu. Cine nu iubeşte nu L-a cunoscut pe Dumnezeu, pentru că Dumnezeu este dragoste. Nu se spune că Dumnezeu iubeşte, deşi acest lucru este adevărat. Dar Ioan subliniază că Dumnezeu este dragoste. Dragostea este însăşi natura Sa. în sensul cel mai adevărat al cuvântului, nu există dragoste decât aceea care îşi regăseşte izvorul în El. Cuvintele: „Dumnezeu este dragoste" fac cât toate limbile de pe pământ sau din cer. G. S. Barrett le numeşte:

„...cele mai măreţe cuvinte rostite vreodată în limbajul omenesc, cele mai înălţătoare cuvinte din întreaga Biblie.... Este imposibil să sugerăm chiar şi la modul cel mai schiţat posibil tot ce cuprind aceste cuvinte, căci nici o fiinţă omenească şi nici un intelect creat nu a pătruns şi nu va pătrunde vreodată tâlcul lor insondabil; noi însă putem afirma cu reverenţă că această singură propoziţie despre Dumnezeu cuprinde cheia tuturor lucrărilor şi căii lui Dumnezeu... taina creaţiei... răscumpărării... şi Fiinţei lui Dumnezeu însuşi.”

În versetele următoare avem o descriere a manifestării dragostei lui Dumnezeu la cele trei timpuri. La trecut, ea s-a manifestat faţă de noi ca păcătoşi prin darul singurului Său fiu născut (4:9-11). În prezent, se manifestă faţă de noi ca sfinţi prin faptul că locuieşte în lăuntrul nostru (4:12-16). În viitor, se va manifesta faţă de noi prin faptul că ne va da îndrăzneală în ziua judecăţii.

Aşadar, mai întâi, avem dragostea lui Dumnezeu faţă de noi ca păcătoşi. Dumnezeu L-a trimis pe singurul Său fiu născut în lume ca noi să trăim prin El şi să fie ispăşire (ispăşire - înseamnă satisfacerea sau îndeplinirea care s-a făcut pentru păcat prin intermediul unei jertfe. În original, cuvântul este înrudit cu termenul grec pentru „capacul îndurării". Sub conducerea britanicului C. H. Dodd, s-a organizat o campanie reuşită de combatere a termenului (şi a doctrinei pe care o reprezintă), aşa încât, urmând direcţia liberalei versiuni RSV, majoritatea traducerilor modeme ale Bibliei au schimbat cuvântul. întrucât este un „cuvânt sănătos" standard ce reprezintă un adevăr teologic, noi trebuie însă să-l păstrăm - cum procedează versiunile K.JV şi NKJV) pentru păcatele noastre. Noi eram morţi, având trebuinţă de viaţă; şi eram vinovaţi, având trebuinţă de ispăşire.

Sintagma „Singurul Său Fiu născut" poartă în sine ideea unei relaţii unice ce n-ar putea fi împărtăşită de nici un alt fiu. Asta face dragostea lui Dumnezeu cu atât mai remarcabilă, ca El să-Şi fi trimis unicul Fiu în lume ca noi să trăim prin El.

Dragostea lui Dumnezeu nu ne-a fost arătată pentru că noi L-am fi iubit mai întâi pe El, căci nu L-am iubit. De fapt, am fost duşmanii Lui; L-am urât. Cu alte cuvinte, El nu ne-a iubit pentru că noi L-am iubit pe El, ci ne-a iubit în pofida neîmpăcatului nostru antagonism faţă de El. Şi cum Şi-a arătat dragostea? Trimiţându-L pe Fiul Său ca ispăşire pentru păcatele noastre. Ispăşire înseamnă satisfacere, împlinire sau rezolvare a problemei păcatului.

Unii liberali ar dori să separe dragostea lui Dumnezeu de lucrarea răscumpărătoare a lui Cristos. Ioan le leagă însă, arătând că între ele nu există nici cea mai mică contradicţie. Denney comentează:

„Observaţi răsunătorul paradox din acest verset, anume că Dumnezeu este în acelaşi timp iubitor şi plin de mânie şi că dragostea Lui a-sigură ispăşirea care îndepărtează de la noi mânia Sa. Aşadar, departe de a găsi vreun contrast între iubire şi ispăşire, apostolul nu-i poate transmite nimănui vreo idee despre dragoste decât îndreptându-i privirea spre ispăşire.”

Ioan impune asupra noastră lecţia unei asemenea iubiri: „Preaiubiţilor, dacă Dumnezeu ne-a iubit astfel, trebuie să ne iubim şi noi unii pe alţii." Cuvântul „dacă" de aici nu exprimă îndoiala, ci e folosit cu sensul de „întrucât". Întrucât Dumnezeu Şi-a revărsat dragostea asupra noastră, celor care suntem copiii Lui, atât de mult, şi noi trebuie să-i iubim pe cei care sunt împreună cu noi membri ai familiei Sale binecuvântate.

Dragostea lui Dumnezeu se manifestă faţă de noi în vremea de acum prin faptul că locuieşte în noi. Apostolul spune: „Nimeni nu L-a văzut pe Dumnezeu vreodată. Dacă ne iubim unii pe alţii, Dumnezeu rămâne în noi şi dragostea Lui este desăvârşită în noi." La Ioan 1:18 citim: „Nimeni nu L-a văzut pe Dumnezeu vreodată. Singurul Fiu născut, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut." În evanghelia lui Ioan vedem că Dumnezeul nevăzut este făcut cunoscut lumii prin Domnul Isus Cristos. Aici avem sintagma: „nimeni nu L-a văzut pe Dumnezeu niciodată", care se repetă în evanghelia lui Ioan. Dar acum Dumnezeu este făcut cunoscut lumii nu prin Cristos, căci El a revenit în cer, ci prin credincioşi. Cât de cutremurător este, prin urmare, gândul că noi trebuie să constituim răspunsul lui Dumnezeu la nevoia omului de a-L vedea! Şi când ne iubim unii pe alţii, dragostea Lui este desăvârşită în noi. Asta înseamnă că dragostea lui Dumnezeu faţă de noi şi-a atins ţelul. Noi nu am fost niciodată rânduiţi de Dumnezeu să fim terminale ale binecuvântărilor lui Dumnezeu, ci doar canale, prin care aceste binecuvântări să se reverse mai departe spre alţii. Dragostea lui Dumnezeu ne este dată nu pentru ca noi s-o ţinem îngrădită în noi, ci ca ea să fie turnată prin noi spre alţii. Când ne iubim într-adevăr în acest fel, asta e o dovadă a faptului că suntem în El şi El este în noi şi că suntem părtaşi ai Duhului Lui. Trebuie să ne oprim aici ca să ne minunăm de prezenţa Sa în noi şi de prezenţa noastră în El.

Ioan adaugă acum mărturia cetei de apostoli: „Şi noi am văzut şi mărturisim că Tatăl L-a trimis pe Fiul ca să fie Mântuitorul lumii." Aceasta este măreaţa declaraţie despre iubirea divină în acţiune. „Tatăl L-a trimis pe Fiul" descrie spectrul nemărginit al lucrării lui Cristos. W. E. Vine a scris că „spectrul misiunii Sale a fost tot atât de nemărginit ca omenirea şi doar nepocăinţa şi necredinţa omului au delimitat efectul ei real.”

Binecuvântarea de a-L avea pe însuşi Dumnezeu locuind în noi este privilegiul tuturor celor care mărturisesc că Isus este Fiul lui Dumnezeu. Din nou, aici avem nu doar mărturisirea unei aserţiuni intelectuale, ci o mărturisire ce angajează întreaga persoană a unui om faţă de Domnul Isus Cristos. Nu există relaţie mai apropiată pentru o persoană decât aceea în care omul respectiv rămâne în Dumnezeu şi Dumnezeu rămâne în el. Ne este greu să vizualizăm o atare relaţie, dar am putea-o compara, în domeniul natural, cu un vătrai aşezat într-un foc, cu un burete

aflat în apă sau cu un balon în aer. În fiecare caz, obiectul este într-un element iar elementul este în obiect.

Şi noi am cunoscut şi am crezut dragostea pe care o are Dumnezeu faţă de noi. Dumnezeu este dragoste; şi cine rămâne în dragoste şi Dumnezeu rămâne în el. Dumnezeu este dragoste şi dragostea aceea trebuie să-şi găsească un obiect. Obiectul special al dragostei lui Dumnezeu este compania celor care s-au născut în familie. Dacă vreau să fiu în părtăşie cu Dumnezeu, trebuie să-i iubesc pe cei pe care îi iubeşte El.

Dragostea a fost desăvârşită printre noi în asta. Nu că dragostea noastră ar fi desăvârşită, ci dragostea lui Dumnezeu este desăvârşită cu noi. Ioan ne poartă acum în viitor, când vom sta înaintea Domnului. O vom face cu îndrăzneală şi încredere, sau cu groază şi cutremur? Răspunsul este că acest lucru se va petrece cu îndrăzneală sau încredere, pentru că dragostea desăvârşită a rezolvat problema păcatului odată pentru totdeauna. Motivul încrederii noastre în ziua aceea este redat prin cuvintele: „pentru că aşa cum este El, aşa suntem şi noi în lumea aceasta." Domnul Isus este acum în cer, având judecata în urma Sa. El a venit în lume o dată şi a suferit pedeapsa pe care o meritam noi pentru păcatele noastre. Dar El a isprăvit lucrarea de răscumpărare şi acum nu va mai trebui să se ocupe de chestiunea păcatului. Cum este El, aşa suntem noi în lumea aceasta. Adică, păcatele noastre au fost judecate pe crucea Golgotei şi noi putem cânta acum cu încredere:

„Moartea şi judecata sunt în urma mea. Harul şi gloria îmi stau înainte; Toate talazurile L-au împresurat pe Isus, Acolo şi-au consumat toată puterea.” - Doamna J. A. Trench

După cum judecata este de acum trecută pentru El, tot aşa şi noi suntem dincolo de puterea condamnării de a mai putea avea vreun efect asupra noastră.

Pentru că am ajuns să cunoaştem dragostea lui Dumnezeu, nu avem nici o frică că vom pieri. În dragoste nu este frică, ci dragostea desăvârşită izgoneşte frica. Dragostea Lui desăvârşită este cea care izgoneşte frica. Eu sunt asigurat mai întâi de toate de dragostea Domnului, pentru că El Şi-a trimis Fiul să moară pentru mine. în al doilea rând, eu ştiu că El mă iubeşte pentru că locuieşte în mine în momentul de faţă. În al treilea rând, eu pot privi viitorul cu încredere, lipsit de orice frică. Cu adevărat, frica presupune chin şi cine se teme n-a fost făcut desăvârşit în dragoste. Cele Zece Porunci îl obligă pe om să-L iubească pe Dumnezeu şi pe aproapele său, dar legea nu a putut produce această dragoste. Atunci cum a putut obţine Dumnezeu această dragoste pe care o cerea neprihănirea Sa? El a rezolvat problema trimiţându-L pe Fiul Său ca să moară pentru noi. O dragoste atât de minunată ne atrage, la rândul ei, inimile spre El. Noi spunem: „Tu ai sângerat şi ai murit pentru mine; de acum înainte Eu voi trăi pentru Tine."

Ioan subliniază zădărnicia de a spune că cineva îl iubeşte pe Dumnezeu, urându-şi, în acelaşi timp, fratele. Pe măsură ce spiţele se apropie de central roţii, ele se apropie şi unele de altele. Tot aşa şi noi, pe măsură ce ne apropiem tot mai mult de Domnul, îi vom iubi tot mai mult pe fraţii noştri credincioşi. De fapt, nu-L iubim pe Domnul cu nimic mai mult decât îi iubim pe cei mai umili dintre urmaşii Lui. Ioan demonstrează imposibilitatea de a-L iubi pe Dumnezeu, pe Care nu L-am văzut, dacă nu-i iubim pe fraţii noştri, pe care i-am văzut.

Ioan îşi încheie secţiunea repetând porunca pe care o avem de la El: cine iubeşte pe Dumnezeu trebuie să-şi iubească şi fratele.

Dacă am fost cu adevărat născuţi din Dumnezeu, atunci îl vom iubi. Şi nu numai atât, dar îi vom iubi şi pe copiii Lui. E bine să observăm aici că trebuie să-i iubim pe toţi credincioşii şi nu doar pe aceia dintr-o anumită confesiune pământească sau adunare particulară.

Al patrulea rezultat al credinţei este ascultarea de poruncile lui Dumnezeu. Prin aceasta ştim că-i iubim pe copiii lui Dumnezeu, când îl iubim pe Dumnezeu şi păzim poruncile Lui. Cei care sunt cu adevărat mântuiţi vor fi caracterizaţi de dorinţa de a face voia lui Dumnezeu. Dragostea noastră pentru Dumnezeu se exprimă prin ascultarea noastră de bună voie de poruncile Lui. Domnul Isus a spus: „Dacă Mă iubiţi, păziţi poruncile Mele.”

Când Ioan spune că poruncile Lui nu sunt grele, el nu vrea să spună că ele nu sunt dificile, ci doar aceea că ele sunt înseşi lucrurile pe care cei născuţi din nou doresc din tot sufletul să le înfăptuiască. Când îi spui unei mame să aibă grijă de pruncul ei, nu faci altceva decât să-i reaminteşti de un lucru căreia ei îi place deja să-l facă. Poruncile Domnului sunt înseşi lucrurile cele mai bune pentru noi, lucrurile în care natura noastră nouă îşi găseşte toată plăcerea.

În continuare aflăm secretul biruinţei asupra lumii. Sistemul lumii acesteia este o monstruoasă schemă de ispitire, care în permanenţă încearcă să ne îndepărteze de Dumnezeu şi de ceea ce este etern, căutând să ne ocupe timpul şi gândurile cu ceea ce este vremelnic şi senzual. Oamenii lumii sunt complet absorbiţi de lucrurile ce ţin de timp şi de simţuri. Ei au devenit victime ale lucrurilor trecătoare.

Numai omul care este născut din Dumnezeu biruie cu adevărat lumea, întrucât prin credinţă el este în stare să se ridice deasupra lucrurilor pieritoare ale acestei lumi, văzând lucrurile în perspectiva lor adevărată: cea eternă. Astfel cel care biruie cu adevărat lumea nu este marele savant sau filozof sau psiholog, ci credinciosul simplu care îşi dă seama că lucrurile ce se văd sunt temporare şi că lucrurile care nu se văd sunt eterne. O vedere a slavei lui Dumnezeu pe chipul lui Isus are darul de a face ca toată gloria acestei lumi să pălească.

Cum am văzut, subiectul acestei secţiuni este credinţa ca test al vieţii veşnice, Ioan tocmai a menţionat că cel care biruie este cel care crede că Isus este Fiul lui Dumnezeu. Acum el merge mai departe, expunând adevărul cu privire la lucrarea Domnului Isus Cristos.

El spune: „Acesta este Cel care a venit prin apă şi sânge." Multe discuţii s-au ivit în legătură cu înţelesul acestor cuvinte.

Unii cred că apa şi sângele se referă la ceea ce a ţâşnit din coasta Mântuitorului (Ioan 19:34).

Alţii cred că apa se referă la Duhul lui Dumnezeu iar că sângele se referă la sângele vărsat la Golgota.

Iar alţii cred că este o referire la naşterea naturală, în cadrul căreia apa şi sângele sunt prezente.

Noi am dori să sugerăm o a patra interpretare, care ţine cont în mod deosebit de erezia gnosticilor, pe care apostolul caută s-o combată în această epistolă.

Cum s-a arătat mai înainte, gnosticii credeau că Cristos a venit asupra lui Isus la botezul Său şi că L-a părăsit înainte de Patimile Sale, adică în Grădina Gheţimani. Cu alte cuvinte, susţin ei: „Cristos nu a murit pe cruce, ci doar Isus omul.” Dar această interpretare deposedează, desigur, lucrarea Sa de orice valoare ispăşitoare pentru păcatele altora. Noi sugerăm că Ioan se referă la apă în mod emblematic pentru botezul lui

Isus iar la sânge ca simbol al morţii Sale ispăşitoare. Acestea au fost cele două puncte terminus ale lucrării Sale publice. Ioan spune că Isus a fost tot atât de deplin Cristosul când a murit pe cruce ca şi când a fost botezat în Iordan. Acesta este Cel care a venit prin apă şi prin sânge - nu numai prin apă (fapt pe care gnosticii erau pregătiţi să-l concedă), ci prin apă şi prin sânge. Se pare că inima omenească caută în permanenţă să se descotorosească de doctrina ispăşirii. Oamenii ar fi dispuşi să-L accepte pe Domnul Isus ca Omul desăvârşit, ca Exemplul ideal, care ne-a dat un minunat cod de conduită morală. Dar Ioan insistă aici că Domnul Isus nu este doar Omul Desăvârşit, ci şi Dumnezeu desăvârşit şi că Acelaşi care a fost botezat în râul Iordan Şi-a dat viaţa ca jertfă pentru păcătoşi. Oamenii îi spun lui Cristos: ,,Dă-Te jos de pe cruce şi vom crede în Tine." Dacă ar putea elimina, cumva, din gândirea lor crucea, ar fi cu adevărat fericiţi. Dar Ioan spune: „Nu aşa. Căci nu puteţi să-L aveţi pe Domnul Isus Cristos în afară de lucrarea Sa perfectă de răscumpărare de la Calvar."

Duhul este Cel care mărturiseşte, fiindcă Duhul este adevărul. Asta înseamnă că Duhul Sfânt al lui Dumnezeu întotdeauna mărturiseşte adevărul cu privire la Domnul Isus pe care l-a desfăşurat Ioan. El depune mărturie că Cristos a venit nu numai prin apă, ci cu apă şi cu sânge, pentru că acesta este adevărul lui Dumnezeu.

Întotdeauna este o pricină de tulburare pentru unii creştini devotaţi să afle că părţi din versetele 7 şi 8, aşa cum se găsesc în versiunile KJV şi NKJV, se află, în realitate, doar într-un mănunchi de manuscrise greceşti ale Noului Testament (Erasmus a adăugat aceste cuvinte la ediţiile ulterioare ale Noului Testament grec, datorită presiunilor exercitate de papă - ele apar în Biblia oficială romano-catolică în latina, Vulgata. Doar patru manuscrise greceşti de dată foarte recentă conţin aceste cuvinte. Prin urmare, nu e clar dacă trebuie să le folosim. Acei membri ai cultelor deviate care se duc din uşă în uşă, tăgăduind binecuvântata Trinitate, se grăbesc să scoată în evidenţă aceste fapte. Deci e bine să fim în cunoştinţă de cauză cu privire la această problemă). Dar asta nu afectează cu nimic adevărul inspiraţiei acestor Scripturi. Unii oameni cred că este important să păstrăm aceste cuvinte în textul sacru, deoarece ele menţionează cele Trei Persoane ale Sfintei Treimi. Dar adevărul Trinităţii nu depinde doar de acest pasaj, ci se găseşte în multe alte porţiuni din Scripturi.

După ce a prezentat în versetele precedente Persoana şi lucrarea lui Cristos, Ioan se ocupă în continuare de vrednicia şi probitatea credinţei în El, spunând că sunt trei care aduc mărturie (cuvintele: „pe pământ" nu trebuie incluse): Duhul, apa şi sângele; şi aceşti trei sunt una în mărturia lor. Deşi cuvântul lui Dumnezeu trebuie să ne fie de ajuns, ca bază a credinţei, El ne face concesia de a ne da o mărturie triplă cu privire la adevăr. Mai întâi, Duhul lui Dumnezeu depune mărturie adevărului potrivit căruia Isus Cristos este Dumnezeu şi că El este singurul Mântuitor din lume. Mărturia Duhului se găseşte în cuvântul scris al lui Dumnezeu.

Apoi există mărturia apei. Noi credem că asta se referă la ceea ce s-a întâmplat la botezul Domnului Isus. Cu ocazia acelui eveniment Dumnezeu a deschis cerurile şi a proclamat public: „Acesta este Fiul meu preaiubit, în care îmi găsesc toată plăcerea." Astfel Dumnezeu Tatăl a adăugat propria Sa mărturie la cea a lui Dumnezeu Duhul, cu privire la Persoana lui Cristos.

În fine, avem mărturia sângelui. Pe cruce, Domnul Isus a adus mărturie cu privire la El însuşi că este Fiul lui Dumnezeu. Nimeni nu i-a luat viaţa de la El, ci El Şi-a dat-o singur. Dacă ar fi doar un om, El n-ar fi putut face aceasta. Sângele Domnului Isus Cristos mărturiseşte că problema păcatului a fost rezolvată odată pentru totdeauna spre satisfacţia lui Dumnezeu. Toţi aceşti trei martori sunt în acord, sunt una în mărturia lor. Adică, ei sunt uniţi în mărturia cu privire la perfecţiunea Persoanei şi lucrării lui Cristos.

În acest punct Ioan aduce un argument puternic: „Dacă primim mărturia oamenilor, mărturia lui Dumnezeu este mai mare." În viaţa de zi cu zi, la tot pasul acceptăm cuvântul semenilor, noştri. Dacă nu l-am accepta, activităţile economice şi industriale ar fi pe dată sistate iar viaţa socială nu şi-ar putea desfăşura cursul. Noi acceptăm mărturia oamenilor, care însă ar putea să fie eronată sau chiar înşelătoare. Dar dacă procedăm astfel în viaţa de toate zilele, cu cât mai mult ar trebui să ne încredem în cuvântul lui Dumnezeu, care nu poate greşi şi nu poate minţi. Este cel mai iraţional lucru să nu crezi în Dumnezeu. Mărturia Lui este absolut credibilă.

Când un om acceptă mărturia Lui cu privire la Fiul Său, Dumnezeu pecetluieşte adevărul, dându-i omului aceluia mărturia Duhului în el însuşi. Pe de altă parte, dacă un om refuză să creadă în Dumnezeu, îl face pe Dumnezeu mincinos; pentru că n-a crezut mărturia pe care Dumnezeu a făcut-o despre Fiul Său. Oamenii cred că pot accepta sau respinge mărturia cu privire la Cristos, dar Ioan vrea să-i înştiinţeze că a o respinge înseamnă a-L acuza pe Dumnezeu de necinste.

Ioan rezumă acum mesajul creştin: „Şi mărturia este aceasta: că Dumnezeu ne-a dat viaţa veşnică şi această viaţă este în Fiul Său." Ce adevăruri extraordinare sunt acestea! Anume că Dumnezeu le-a dat oamenilor viaţă veşnică şi că sursa acestei vieţi este în Fiul Său!

De aici se desprinde concluzia inevitabilă: Cine Îl are pe Fiul are viaţă; cine nu-L are pe Fiul lui Dumnezeu nu are viaţă. Învăţătura este de ne-ocolit: Viaţa veşnică nu se găseşte în educaţie sau în filozofie sau în ştiinţă sau în facerea de fapte bune sau în religie sau chiar în biserică. Pentru a avea viaţă cineva trebuie să-L aibă pe Fiul lui Dumnezeu. Pe de altă parte, cine nu-L are pe Fiul lui Dumnezeu nu are viaţă, adică, nu are viaţa adevărată. Viaţa veşnică este inseparabilă de Isus Cristos.

Am ajuns acum la porţiunea de încheiere a epistolei. Mai întâi, Ioan afirmă în termeni cât se poate de clari de ce a scris pasajele anterioare. Scopul este ca cei care cred în numele Fiului lui Dumnezeu să ştie că au viaţă veşnică. Dacă posezi semnele distinctive ale celor care sunt copiii lui Dumnezeu, atunci poţi şti că te-ai născut în familia lui Dumnezeu. Versetul acesta ne mai învaţă adevărul scump conform căruia siguranţa mântuirii vine prin cuvântul lui Dumnezeu. Ioan a scris aceste cuvinte pentru ca oamenii să ştie că au viaţa veşnică. Cu alte cuvinte, Scripturile au fost scrise pentru ca cei care cred în Domnul Isus să aibă asigurarea că sunt mântuiţi. Nu mai e nevoie să spere sau să ghicească sau să bâjbâie în întuneric. Nu se pune problema de a face o presupunere că poate, poate eşti mântuit. Ioan afirmă în maniera cea mai limpede posibilă că cei care cred cu adevărat în Domnul Isus pot şti că au viaţa veşnică.

G. Încrederea în rugăciune (5:14-17)

Când ştim că avem viaţa veşnică, e de prisos să mai amintim că ne putem duce înaintea Domnului cu încredere. Ioan descrie această încredere în versetele 14 şi 15. Noi ştim că dacă cerem ceva după voia lui Dumnezeu, El ne va asculta acele rugăciuni şi le va da răspuns. Într-adevăr, ar trebui să ne temem să ne rugăm pentru vreun lucru care nu este după voia Lui. Poate că cineva va zice: „Dar cum pot eu cunoaşte voia lui Dumnezeu?" În general, răspunsul este că voia lui Dumnezeu ne este revelată în Sfintele Scripturi şi astfel trebuie să studiem cuvântul pentru ca să putem cunoaşte mai bine care este voia lui Dumnezeu şi cum ne putem ruga în mai mare cunoştinţă de cauză.

Ioan ne dă un exemplu în care credinciosul poate avea încredere în rugăciune, dar citează şi un exemplu în care încrederea nu este posibilă. Dacă vede cineva pe fratele său făcând un păcat care nu duce la moarte, să se roage şi Dumnezeu îi va da viaţă pentru cei care nu comit un

păcat ce duce la moarte. Aici se pare că este vorba de un caz în care un creştin îl vede pe un alt creştin angajându-se într-o activitate păcătoasă. Nu este însă un păcat de natură să aducă moarte persoanei care-l săvârşeşte. Într-o atare situaţie, credinciosul poate cere refacerea persoanei care a greşit şi Dumnezeu va da celui care s-a rugat viaţă pentru cei care nu comit păcat ce duce la moarte.

Pe de altă parte, există păcat care duce la moarte şi apostolul spune: Nu-i zic să se roage pentru acela.

Orice nedreptate este păcat, dar este un păcat care nu duce la moarte. Există deosebiri esenţiale în gradele de păcat şi există păcate care nu sunt de o natură şi de o gravitate care să ducă la moarte.

Începând cu versetul 18, Ioan începe procesul maiestuos al încheierii epistolei sale, reiterând marile certitudini ale credinţei creştine.

Ştim că oricine este născut din Dumnezeu nu păcătuieşte. De asta putem fi siguri: că cel care posedă natura divină nu practică încontinuu păcatul. Motivul ne este prezentat în continuare: Căci cel care a fost născut din Dumnezeu se păzeşte (dacă se citeşte varianta din textul critic: „îl păzeşte pe el" în loc de „se păzeşte", atunci cuvintele: „Cel care s-a născut din Dumnezeu" se vor referi la Cristos) şi cel rău nu se atinge de el. Ca la 3:9, asta se referă la credinciosul adevărat care perseverează sau se păzeşte prin intermediul naturii divine. Numai o atare persoană rămâne neatinsă de cel rău.

Creştinul răspunde la cei care pretind că ar avea cunoştinţe superioare în felul următor: Noi ştim că suntem din Dumnezeu şi toată lumea zace sub dominaţia celui rău. Ioan nu se sfiieşte să spună lucrurilor pe nume. El nu vede decât două sfere: în El sau sub dominaţia celui rău. Toţi oamenii sunt fie mântuiţi, fie pierduţi şi poziţia lor depinde de relaţia lor cu Isus Cristos. Luaţi aminte la acest lucru, voi, gnosticilor!

Al treilea mare adevăr este cel al întrupării. Noi ştim că Fiul lui Dumnezeu a venit. Aceasta e tema cu care şi-a început Ioan epistola şi cu care se pregăteşte acum să încheie. Venirea Domnului Isus ni L-a descoperit pe Cel care este adevărat, adică Dumnezeul adevărat. Dumnezeu Tatăl poate fi cunoscut doar prin Domnul Isus Cristos. „Singurul Fiu născut, care este în sânul Tatălui, El l-a făcut cunoscut." Apoi Ioan adaugă: Şi noi suntem în Cel Adevărat, adică în Fiul Său Isus Cristos. Din nou, accentul cade pe faptul că numai în măsura în care suntem în Isus Cristos putem fi în Dumnezeu. „Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine." Acesta este Dumnezeul adevărat şi viaţa veşnică. Cu alte cuvinte, Ioan propovăduieşte ceea ce gnosticii tăgăduiau, anume că Isus Cristos este Dumnezeu şi că viaţa veşnică se găseşte numai în El.

În fine, avem îndemnul final al lui Ioan: „Copilaşilor, păziţi-vă de idoli!" Apostolul spune de fapt: „Păziţi-vă de orice învăţături care se opun acestor realităţi." El vrea ca credincioşii să se păzească de orice idei privitoare la Dumnezeu care se deosebesc de cele ce ne-au fost transmise de apostoli.

Isus Cristos este Dumnezeu. Orice alt gând este idolatrie. Aici Ioan nu se referă în principal la idolii sculptaţi din lemn. Un idol este un substitut sau un zeu fals care ia locul Dumnezeului adevărat. Aici un idol nu este atât de mult un lucru material, cât o învăţătură falsă.

Arhiepiscopul Alexander a numit acest îndemn: „o cutremurare elocventă". Nu putem să ne imaginăm nici un limbaj care să prezinte mai adecvat o atare descriere şi astfel încheiem comentariul acesta cu elocventa cutremurare a lui Ioan: „Copilaşilor, păziţi-vă de idoli. Amin."

clickbible.org